

РЕШЕНИЕ

№ 7139

гр. София, 21.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 26.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12022** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 189 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Б. Е. Х., ЕГН: [ЕГН], с адрес: С. 1202, [жк], [жилищен адрес] чрез процесуалния представител А. Н. Ж. - адвокат от САК, с адрес на кантора: [населено място], жк. „Л. II м.р.“, [жилищен адрес] срещу Административен акт, с който е отказано ползване на отпуск, обективиран в резолюцията на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ (ДМОС) – МВР, постановена върху заявление № 0-925/03.09.2025 г., по регистър на ДМОС - МВР, с текст: „На основание т. I .4.1 от МЗ № 8121з-315/23.03.2021 г. и съгласно мотивите, изложени в становище с рег. № А-11701/02.09.25 изготвено от началника на отдел „Правно обслужване и човешки ресурси“, Отказвам ползване на разрешен платен годишен отпуск.

В жалбата са изложени доводи затова, че обжалвания акт е постановен при грубо нарушение на процесуалния и материалния закон и при неправилно тълкуване и прилагане на закона. Актът е и без необходимите мотиви и правни основания. С акта е отказано разрешаване на 161 дни платен годишен отпуск за периода 19.09.25 г. - 15.05.2026 г. В акта или съобщението не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, поради което настоящата жалба се подава в двумесечния срок по чл. 140, ал. 1 АПК. Обжалват се и незаконните действия и бездействия, извършени при и по повод издаване на административния акт при отказа на директора на ДМОС - МВР, превишаването и превратно упражняване на власт и властнически функции при разглеждане на искането да му се разреши ползването на натрупан платен годишен отпуск от предходни години без наличие на важни служебни причини, които били неправомерни. На

директора било възложено в т. 4, б. „в)" на заповед № 8121 з-315/23.03.2021 г. на министъра на вътрешните работи реда за ползване на отпуските по чл. 189 и чл. 190 от ЗМВР от държавните служители в министерство на вътрешните работи, да разрешава или да отказва отпуск, като изложи за това мотиви.

В съдебно заседание жалбоподателят Б. Е. Х., чрез адв. А. Н. Ж. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Ж.. Адвокат Ж. иска съдът да уважи жалбата по съображения подробно изложени в нея, като мотивите за отмяната на незаконосъобразния административен акт или за прогласяването изцяло на неговата нищожност са, поради съществени пороци, които са налични при издаването на административния акт. Иска се прогласяването за нищожност на административния акт, обективиран в резолюция на директора на ДМОС – МВР, поставена върху Заявление № О-925/03.09.25 г. по регистъра на ДМОС – МВР. Претендират се разноски, за което представят списък. Иска се съдът да определи адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ и съдействие на колега юрист, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата във вр. с чл.5, ал.1, т.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. на ВАДвС. Твърди, че заповедта за уволнение, с която е прекратено служебното правоотношение е отменена. Жалбоподателят е искал да ползва този отпуск, след изтичането на заповедта, която е представена в с.з. Счита, че ако на жалбоподателя му е било разрешено да ползва платен годишен отпуск, той е щял да има по-голям стаж, което се отразява на пенсията му.

Ответникът ДИРЕКТОР НА ДМОС - МВР – редовно призован, се представлява от юрк. Г.. Юрисконсулт Г. иска съдът да остави без разглеждане жалбата като недопустима. Поддържа изложените в писмените отговор основания за недопустимост, а именно, че същата е подадена, след като служебното правоотношение е било прекратено. Правото на платен годишен отпуск е трансформирано в право на парично обезщетение, което към датата на подаване на жалбата е изплатено, за което са приложени доказателства. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна, тъй като налице били достатъчно мотиви, изложени в становище, на което административният орган се е позовал в резолюцията за отказ за ползване на платен годишен отпуск и с оглед законовата разпоредба на чл.189, ал. 7 от ЗМВР относно реда за предоставяне на платен годишен отпуск на служителите на МВР се определя със заповед на министъра, приложена към административната преписка, съгласно която в случай, че платения годишен отпуск не е по график, а видно заявеният не е такъв, административният орган може да разреши, но може и да откаже с мотивирана резолюция, какъвто е настоящия случай. Искат за срок за писмени бележки. Молят съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и претенцията за адвокатско възнаграждение, както и искането за бъдещи разноски. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Счита, че жалбоподателят е упражнил правото си на пенсия, преди подаване на заявлението за платен годишен отпуск, както и преди прекратяване на служебните правоотношения. С оглед твърденията за висящ процес относно заповедта за прекратяване на служебните правоотношение имало задължителна съдебна практика на СЕС по дела С-762/2018 г. и С-37/2019 г. съгласно които право на платен годишен отпуск има служител възстановен след отмяна на заповед за прекратяване на служебно правоотношение, за периода в който не е заемал място от освобождаване до възстановяване.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Въз основа на съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Не е спорно между страните по делото, че съгласно приложената кадрова справка с рег. № А-4088/26.03.2025 г., жалбоподателят-главен инспектор Б. Е. Х. е служител на ДМОС — МВР, изпълняващ длъжността началник на сектор в „Мисии на международни организации“ към отдел

„И. и мисии на международни организации” при ДМОС - МВР. Посочената ръководна длъжност е част от допълнителния щат на ДМОС - МВР, утвърден в съответствие с чл. 105, ал. 2, т. 8 във връзка с чл. 81, ал. 2, т. 9 от Правилника за устройството и дейността на Министерството на вътрешните работи (ПУД на МВР). Служителят е преназначен на посочената длъжност с министерска заповед (МЗ) № 8121К-5048/11.12.2015 г., след което е командирован последователно и многократно, както краткосрочно, така и дългосрочно, за участие в мисии извън територията на Република Б. и изпълнение на длъжности като командирован национален експерт в институции/структури на ЕС и в международни организации, както следва:

С МЗ № 8121К-5233/2Г.12.2015 г., изменена с МЗ № 8121К-55/07.01.2016 г., главен инспектор Б. Х. е изпратен, за участие в състава на С. мисия на Европейския съюз в У. (EUAM Ukraine) за срок от една година, считано от 17.01.2016 г. до 16.01.2017 г. С МЗ № 8121К-4612/10.11.2016 г. срокът за участие на главен инспектор Б. Х. в състава на С. мисия на Европейския съюз в У. (EUAM Ukraine) е продължен за срок от една година, считано, от 17.01.2017 г. до 16.01.2018 г.

С МЗ № 8121кч-1794/21.11.2019 г. главен инспектор Б. Х. е командирован в Е., Х., Н., за извършване на „вторични проверки“ за сигурност по линия на нелегалната миграция и тероризъм в „горещи точки“, за срок от 24.11.2019 г. до 01.03.2020 г.

Със заповеди №№ 3-112/06.03.2020 г. и 3-379/12.10.2020 г. на директора на ДМОС — МВР, издадени на основание чл. 39, ал. 2 от Правилата за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии извън територията на Република Б., утвърдени с МЗ № 8121з-1166/14.10.2016 г. (изм. и доп. с МЗ № 8121з-35/12.01.2018 г.), на главен инспектор Б. Х. са възложени за изпълнение функционални задължения към отдели в ДМОС. Съгласно чл. 39 от цитираните правила, „в двумесечен срок от приключване на участието, в мисията завърналите се служители се преназначават на подходяща вакантна длъжност в структурата, от която е кандидатствал съответния служител, а при липса на подходяща длъжност в друга структура на МВР (ал. 1); за времето до преназначаването им на нова длъжност на служителите може да бъде възложено изпълнението на функционални задължения в ДМОС (ал. 2).

Със заповед № 8121 кч-25/27.01.2021 г. на главния секретар на МВР, изменена със заповед № 8121кч-93/05.05.2021 г. на главния секретар на МВР, служителят е командирован на о. Кос в Република Гърция, за извършване на „вторични проверки“ за сигурност в рамките на операцията на Е. „горещи точки“, за срок от 01.02.2021 г. до 31.07.2021 г.

С МЗ № 8121К-12454/1-5.12.2021 г. Б. Х. е командирован за изпълнение на длъжност като командирован национален експерт в Европейската агенция за гранична и брегова охрана (FRONTEX) в [населено място], Република Полша, за срок от три години, считано от 16.01.2022 г. до 15.01.2025г.

След приключване на дългосрочното командироване на 15.01.2025 г., се завръща за изпълнение на длъжността началник на сектор в „Мисии на международни организации“ към отдел „И. и мисии на международни организации” при ДМОС - МВР, по допълнителен щат на дирекцията.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от Правилата за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии извън територията на Република Б., утвърдени с МЗ № 8Т21 з-678/13.04.2023 г., която отменя МЗ № 8121з-1166/14.10.2016 г. (изм. и доп. с МЗ № 8121з-35/12.01.2018 г.), наричани по-нататък за краткост „Правилата“, „в двумесечен срок от приключване на участието в мисията завърналите се служители се преназначават на подходяща вакантна длъжност в структурата, от която е кандидатствал съответния служител, а при липса на подходяща длъжност в друга структура на МВР.“

Независимо от изискването на цитираната разпоредба, със заявление с рег. № О- 70/23.01.2025 г., главен инспектор Б. Х. е поискал от директора на ДМОС разрешение да ползва платен годишен отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 1 и 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) в размер на 149 работни дни, считано от 22.01.2025 г. до 26.08.2025 г. За да гарантира както правото на служителя да ползва платен годишен отпуск, така и съблюдаване на чл. 37, ал. 1 от горещитираните Правила, предвид субсидиарното прилагане на чл. 172 и чл. 173, ал. 1 от Кодекса на труда, регламентиращи разрешителния режим при ползване на платения годишен отпуск, директорът на ДМОС е поставил резолюция на заявлението от 23.01.2025 г., с която е разрешил ползването на отпуск в размер на 31 работни дни (за периода от 23.01.2025 г. до 07.03.2025 г.). Съобразно Раздел I, т. 4.1 от МЗ № 8121з-315/23.03.2021 г. относно реда за ползване на отпуските по чл. 189 и чл. 190 от ЗМВР от държавните служители в Министерството на вътрешните работи и за отмяна на МЗ № 8121 з-1529/05.12.2018 г., приета на основание чл. 189, ал. 7 от ЗМВР, директорът на ДМОС е мотивирал частичния отказ с прилагане на изискването по чл. 37, ал. 1 от Правилата.

На 28.08.2025 г. жалбоподателят подал заявление за ползване на натрупан платен отпуск (2022 - 2025 г.). Заявлението било придвижено по предвидения ред с положени подписи и съдържало справка за наличните дни. Директорът на ДМОС отказал ползването, позовавайки се на вътрешна МЗ № 8121з-315/23.03.2021 г. и на становище рег. № А-11701/02.09.2025 г., изготвено от началника на отдел „Правно обслужване и човешки ресурси“. В становището се сочи, че по отношение на Х. имало висяща докладна записка с предложение за прекратяване на служебното правоотношение поради съкращаване по чл. 226, ал. 1, т. 5 ЗМВР, и че до произнасяне на министъра не следва да се разрешава отпуск, като не са изложени конкретни факти за извънредна оперативна обстановка, промени в обществения ред или във функционалните задължения на структурата, които да съставляват „служебна необходимост“ по смисъла на § 1, т. 23 ДР ЗМВР. Отпусъкът, който поискал жалбоподателя, обхващал периодите 2022 - 2025 г.

Поисканото начало на отпуска - 19.09.2025 г., било съобразено от Х. с оглед на действащата към времето на подаване на заявлението Заповед № 3-420/18.08.2025 г. на директора на ДМОС - МВР, с която му е възложено временно изпълнение на функционални задължения за периода 18.08.25 г.- 18.09.2025 г.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, направи следните правни изводи:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок и против административен акт (волеизявление на овластен със закон орган, засягащо законните интереси на държавния служител), подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Р. Б., е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ да бъде разрешено ползването от жалбоподателя Х., на неплатен отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 5 от ЗМВР, е постановен от материално компетентния орган директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ (ДМОС) – МВР, съгласно министерска Заповед № 8121К-3712/25.03.2024 г.

Обжалваният акт, обективиран в резолюцията „На основание т. I .4.1 от МЗ № 8121з-315/23.03.2021 г. и съгласно мотивите, изложени в становище с рег. № А-11701/02.09.25, Отказвам ползване на отпуск. В становището се сочи, че по отношение на Х. имало висяща докладна записка с предложение за прекратяване на служебното правоотношение поради

съкращаване по чл. 226, ал. 1, т. 5 ЗМВР, и че до произнасяне на министъра не следва да се разрешава отпуск, като не са изложени конкретни факти за извънредна оперативна обстановка, промени в обществения ред или във функционалните задължения на структурата, които да съставляват „служебна необходимост“ по смисъла на § 1, т. 23 ДР ЗМВР. Отказът е постановен в писмена форма с посочени, макар и лаконично, фактически констатации, на които се основава възприетото от административния орган решение да откаже на жалбоподателя заявения неплатен отпуск.

Правото на отпуск е субективно трудово, право на служителя, което се защитава от Конституцията на Р. Б. като елемент на правото на труд (чл. 48, ал. 5). Това право се упражнява при наличието на предвидените в закона предпоставки, зависещи от вида отпуск.

Ето защо необосновано от гледна точка на доказателствата и неправилно от гледна точка на закона ответникът е отказал да разреши ползването на платен отпуск по заявеното с искане на жалбоподателя.

Обжалваният отказ за разрешаване на служителя ползването на платен отпуск, е в противоречие със закона. Недопустимо е, включително от гледна точка на целта закона, упражняването на нормативно регламентираното право на платен отпуск, да бъде обусловено от съгласието на органа, който е бил длъжен в условията на обвързана компетентност, при наличието на материалноправните предпоставки, да разреши ползването на заявения отпуск. Предоставената от закона компетентност на органа винаги трябва да бъде упражнявана в рамките на закона и в изпълнение на законовата цел, като отклонението от това правило води до превратно упражняване на власт.

В случая е налице нарушение на чл. 189, ал. 1 ЗМВР - правото на платен годишен отпуск е субективно и органът може само временно да отложи поради служебна необходимост, но не може да откаже такъв. Липса на служебна необходимост (§ 1, т. 23 ДР ЗМВР) - посочената висяща кадрова процедура не попада в легалните хипотези на „служебна необходимост“. Не са установени извънредни промени в оперативната обстановка/функциите на структурата. Липса на материалноправно основание - чл. 146, т. 4 АПК - актът се позовава на вътрешна заповед МЗ № 8121з-315/23.03.2021 г., която урежда процедура, а не основания за отказ. Още повече този акт задължава органа да изложи конкретни мотиви за отказа. Характерът на МЗ № 8121з-315/23.03.2021г. - заповедта на министъра е вътрешноведомствен акт с организационно-процесуален характер, чрез който министърът делегира на ръководителите на структури правомощието да разрешават или отказват ползването на отпуск, като посочват мотиви. С този акт не се създава ново материално правно основание за отказ, нито се въвеждат допълнителни хипотези извън предвидените в закона. Следователно директорът на ДМОС е могъл единствено да приложи закона, а не да преценява целесъобразност извън случаите на „служебна необходимост“ по § 1, т. 23 ДР ЗМВР. Позоваването само на МЗ № 8121з-315/23.03.2021 г., без наличие на фактическите предпоставки, предвидени в закона, прави акта издаден при липса на материалноправно основание и в противоречие с принципа на законност по чл. 4 АПК.

Нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК - актът е немотивиран и препратката към становище не замества мотивите.

Налице е и противоречие с целта на закона - чл. 146, т. 5 АПК – отказът лишава жалбоподателя от реално ползване на отпуск и от осигурителен стаж за периода. В този смисъл последващо заплащане на неползван отпуск нарушава правата и законите интереси на оспорващия.

Нарушен е принципа на пропорционалност - чл. 6 АПК - директорът е можел да постигне целта си с по-малко ограничителна мярка. Няма пречка отпусъкът да бъде разрешен, а след това, при произнасяне на министъра, да се прекрати правоотношението. Отказът е прекомерен и засяга по-голям обем права, отколкото е необходимо.

Нарушен е принципа на законосъобразност, защото в случая ако служебното правоотношение е прекратено, до момента на връчването служебното правоотношение продължава да съществува, а органът може да извърши връчването след приключване на законния отпуск, без това да противоречи на закона и желанието на работодателя. Не е била налице спешност и законово основание да се отказва ползването на отпуск, който се отнася до минали години (2022-2025). Отказът е издаден при грубо нарушение на принципа на съразмерност и при липса на правна необходимост.

Нарушения на международноправни правни норми - Отказът противоречи на чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека, гарантиращ личния и семеен живот, на чл. 31, § 2 от Хартата на основните права на ЕС, утвърждаващ правото на платен годишен отпуск; на чл. 2 и чл. 7 от Европейската социална харта, установяващи правото на справедливи условия на труд и ежегоден платен отпуск.

По отношение искането за прогласяване на нищожност

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост:

- 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта;
- 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице необходимо и да е предписана от закона. Волеизявлението може да бъде изразено писмено, устно или чрез конклюдентни действия. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока;
- 3). Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова сериозни, че нарушението е довело

до липса на волеизявление (например - поради липсва на кворум). Според правната теория нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос ("Административно право", издание 2009 г., проф.К.Л.);

4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Т.е. - нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост;

5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

Наведените основания не са такива за нищожност.

Акта е издаден при спазване на предвидената в чл. 59, ал. 2 АПК форма - в писмен вид и съдържа разпоредителна част. Следователно не е налице липса на установената от закона форма, водеща до нищожност на акта на това основание.

По повод изложеното в жалбата:

Липсата на фактически основания е нарушение на чл. 59, ал. 1 АПК относно изискването за мотивираност на административния акт. Неизлагането на мотиви е основание за незаконосъобразност на административния акт, т.к. мотивирането на административните актове е изискване за тяхната законосъобразност и необходимо условие за осъществявания контрол от страна на съда върху дейността на административния орган по издаването на акта. Липсата на мотиви, като фактически или правни основания за издаване на акта, във всички случаи води до унищожаемост на административния акт, а не до неговата нищожност. Това е така, защото мотивите не са същинското волеизявление на административния орган, а обосновка по издаването на административния акт. В конкретния казус обсъдените пороци на административния акт не водят до неговата нищожност, а дори не са налице и основания за унищожаемост.

По отношение твърденията за незаконни действия и бездействия

За да са налице незаконосъобразни действия или бездействия на длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, съгласно трайната съдебна практика на ВАС - незаконността на действието/бездействието ще се определи от

несъобразеността на поведението на длъжностното лице с разпоредбите на нормативен акт, тоест да е извършено в противоречие с предписан от нормативен акт волеви акт или въздържание от такъв. Трябва да са налице такива фактически действия или бездействия, които административният орган е длъжен да извърши или да се въздържа, по силата на закона и правопораждащия юридически факт - правната норма. От значение в случая са, кои са фактическите незаконни действия/бездействия, намиращи се в причинна връзка с твърдените от оспорващия вреди, къде са регламентирани в нормативен акт, като дължими фактически действия/бездействия във връзка с управленчески правоотношения. От събраните по делото доказателства не се установява по безспорен начин, да са налице фактическите незаконни действия/бездействия, намиращи се в причинна връзка с твърденията на оспорващия. Не са налице и данни актът, с който е осъществен отказ да е отменен по съответния ред с влязло в сила решение. Действията на ответникът подлежат на самостоятелен съдебен контрол за законосъобразност, а изпълнението на нормативно регулираната му дейност не съставлява неоснователно фактическо действие или бездействие.

По тези съображения съдът приема, че жалбата е основателна. Оспореният отказ за ползване на отпуск, обективизиран в резолюцията на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ (ДМОС) – МВР, постановена върху заявление № 0-925/03.09.2025 г., по регистър на ДМОС - МВР, с текст: „На основание т. 1 .4.1 от МЗ № 8121з-315/23.03.2021 г. и съгласно мотивите, изложени в становище с рег. № А-11701/02.09.25г., изготвено от началника на отдел „Правно обслужване и човешки ресурси“, Отказвам ползване на отпуск, като необоснован, постановен в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие на закона, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на направените разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в тежест на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ (ДМОС) – МВР следва да бъде възложено заплащането на разноски за внесена държавна такса в размер на 10 лева. На основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата и предвид представения по делото договор за правна защита и съдействие за оказване на безплатна правна помощ в хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА от адв. Ж., на жалбоподателя Х., на оказалия безплатна адвокатска помощ и съдействие адвокат се следва присъждане на адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 750 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Е. Х., ЕГН: [ЕГН], с адрес: С. 1202, [жк], [жилищен адрес] чрез процесуалния представител А. Н. Ж. - адвокат от САК, с адрес на кантора: [населено място], жк. „Л. II м.р.“, [жилищен адрес] Административен акт, с който е отказано правото на ползване на платен отпуск, обективизиран в резолюцията на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ (ДМОС) – МВР, постановена върху заявление № 0-925/03.09.2025 г., по регистър на ДМОС - МВР, с текст: „На основание т. 1 .4.1 от МЗ № 8121з-315/23.03.2021 г. и съгласно мотивите, изложени в становище с рег. №

A-11701/02.09.25 изготвено от началника на отдел „Правно обслужване и човешки ресурси“, Отказвам ползване на отпуск.

ОСЪЖДА дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ (ДМОС) – МВР, да заплати на Б. Е. Х., ЕГН: [ЕГН], с адрес: С. 1202, [жк], [жилищен адрес], сумата от 10 (десет) лева – разноси по делото.

ОСЪЖДА дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ (ДМОС) – МВР, да заплати на адв. А. Н. Ж. - САК, с адрес на кантора: [населено място], жк. „Л. II м.р.“, [жилищен адрес] сумата от 750 лв. (седемстотин и петдесет лева), представляваща адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.